



Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Για τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσερα φορὰς τὴν ἑβδομάδα καὶ τυπῶνται σὲ 7-8 γελιὰ ἄεσι φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὴς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καὶ καθὼς καὶ διατριβαὶ δὲν εἶνε δεχταίς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση πληρώνεται ἡ ἀράδα πέντηντά λεπτά, τὴν κάθε φορᾶ.

Ὁ γενναῖος ἄνδρας

παλεύει καὶ μετὸν θάνατον.

Μοιάζει σὰ τὰ τρικουβερτα καράβια ποῦ τὰ ἀνεμοδαίρνει ἡ θάλασσα, ποῦ τὰ δαίρνουν τὰ κύματα σὰν βουνὰ, ποῦ τοῦ σκεπάζουν τὴ κουπαστὴ με ἀφρούς, καὶ γυρεύουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη νὰ τὸ καταπιῶν, καὶ τὸ βλέπετε κείνο νὰ παλαίη σὰ θεριὸ μετὴ φουσκοθαλασσιὰ νὰ κατεβαίη καὶ νὰ ἀνεβαίη τὴ πλήρη του, νὰ βουτᾶ μεσ' στῆς θάλασσας τὸν ἀφρὸ τὸ πομπρέσο του καὶ ἔπειτα ὑπερήφανο νὰ σηκώη τὴ μύτη του, νὰ κωλοκαθίη, νὰ γέρονη τὸ ἓνα τὸ πλευρὸ του στὰ ἄλλεπάλληλα κύματα καὶ ἔπειτα νὰ γέρονη καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν ἄλλων κυμάτων, καὶ μοιάζει τὸ καράβι σὰν θηριὸ τὸ ὁποῖο μιλά μετὰ στοιχειὰ, καὶ φαίνεται σὰν νὰ τοὺς λέη :

— Θέλετε νὰ με βουλιαῖσετε, μὰ θὰ παλέψω. Δὲν θὰ πάρω γὼ καὶ τὸ πλήρωμα στὸ λαιμὸ μου.

Καὶ οἱ ναύταις ὅταν θαλασσοπαλεῦη τὸ καράβι τοὺς ἀκούς καὶ λένε :

— Βάστα, καράβι μας, καὶ χαθήκαμε μαζί σου.

— Καὶ παλεύει ἐκεῖνο, σὰν νὰ ἔχη ψυχὴ, καὶ παλεύουν καὶ οἱ ἄνθρωποι μαζί του.

Καὶ τὸ βλέπετε με κουρελιασμένα πανιά, με κατῆγοτα κατὰ σπασμένα, νὰ ξεμπουκάρουν τὰ νερὰ ἀπὸ παντοῦ καὶ ἐκεῖνο νὰ παλεύη ἀκόμα.

Τοῦ πέρνον τὰ κύματα τὴ τιμὴν αὐτοῦ ἀκόμα παλεύη, ὡς ποῦ πλέον τοῦ φεύγουν ὄλαις ἢ δυνάμεις καὶ ἀφίνεται στὴ διάκρισι τῶν κυμάτων.

Τότε τὸ παραδαίρνει ἡ θάλασσα, τὸ χτυπᾶ ὡς πυρρεχεται τὸ τελευταῖο κύμα, καὶ τὸ σκεπάζει.

Στὸ καταθύμισμά του ἀπὸ πάνω ὅταν βουλιαίη, τὰ κύματα τὰ θεόρατα ἀλληλοχτυπιῶνται καὶ σχηματίζουν ἓνα βουνὸ σὰν νὰ θέλουν νὰ τοῦ σκεπάζουν καὶ τὴν τελευταῖαν ἀκρὴ

τοῦ καταρτιοῦ, σὰν νὰ φοβῶνται μὴ ξαναζωνανέψῃ, μὴ ξεβουλιαίη καὶ βγῆ πάλι στὴ θάλασσα καὶ ἀρμενίσῃ.

Ἦστερα ὅταν στρεφογυρίσῃ καὶ πᾶη στὸ πάτο, τότε τὰ κύματα στρεφογυρίζουν ἀπὸ πάνω του, κάνουν γαλίην, λαδιὰ, σὰν νὰ λέν.

— Αἶ, τὸ φάγαμε καὶ αὐτὸ τὸ καράβι, τώρα πρὸς στιγμῆς ἤσυχια.

Τὸ ἴδιο συνέβηκε καὶ μετὸν θάνατον τοῦ Γέρο. — Κουμουन्दούρου.

Ἦτανε καράβι πολλῶν χρονῶ, ποῦ ἐταξίδεψε τὰ νερὰ τῆς Ἑλλάδος εἰκοσι χρόνια, ταξιδεύοντ' τριάντα, καὶ προσέφερε τόσαις ἐκδουλέψεις στὴ πατρίδα.

Τώρα ὅμως τελευταῖο τοῦ ἐρρίχτηκε ὅλος ὁ λαὸς, τὸν ἀνεμοδαίρνων τὰ κύματα τοῦ πνιγμοῦ του, τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο.

Αἶ εἶχε πλέον παλῆψει καὶ τὸ σκαρὶ του.

— Οὐ ὁ Κουμουन्दούρος κλέφτης, αὐτὸς ὁ Κουμουन्दούρος καλοπούζανος, οὐ ὁ Κουμουन्दούρος ρουφετλιαπάροχος, οὐ ὁ Κουμουन्दούρος προδότης, οὐ τὸν Κουμουन्दούρο στὸ σμαμνί, στὸ παλουκι, στὴ κρεμάλα, στὴ καρμανιόλα.

Ἐνάντια ὅλων αὐτῶν τῶν προσβολῶν ἐπάλευε ὁ Γέρος σὰ θεριὸ, ἀλλ' ὡς τὸ τέλος τοῦ ἦρθε ἓνα κύμα καταμούτρα, μιὰ βρισὰ τοῦ Καλλιγᾶ, ὡς ποῦ ἀναγκάστηκε μ' ὅλα τὰ γερατιά του καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ βῆμα καὶ τοῦ εἶπε :

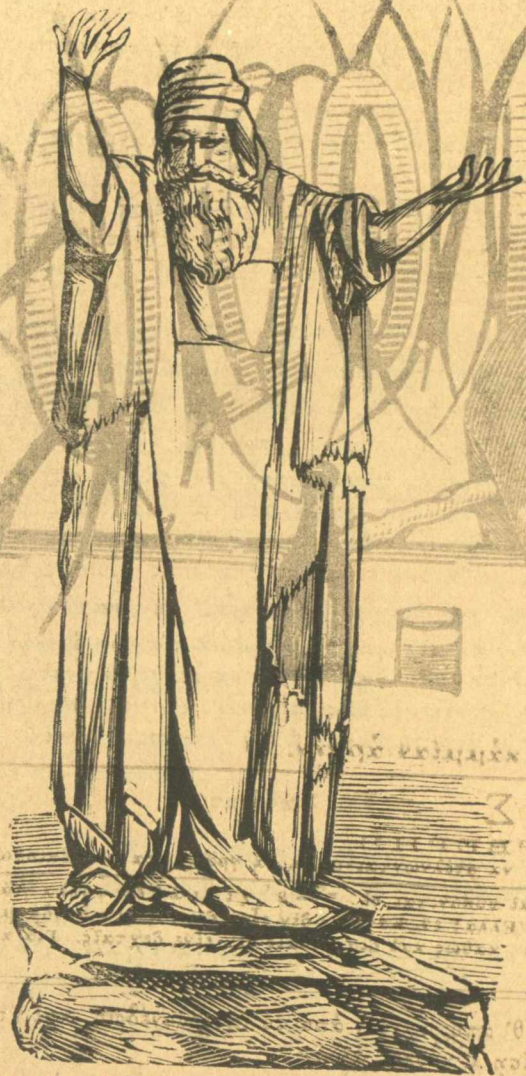
— Εἶσαι ἄτιμος.

Ἀπὸ τότες ὁ Κουμουन्दούρος ἔπεσε.

Ἐπεσε στὸ κρεβάτι, γιὰτι δὲν μπορούσε ποτές, νὰ φανταστῇ, ὅτι θὰ εὐρισκότανε ἄνθρωπος ποῦ νὰ μὴ σεβαστῇ τὰ εἰκοσι χρόνια ποῦ διοίκησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ τώρα στὰ γεραμίματα του νὰ τὸν βροίη μέσα στὴ βουλή καὶ νὰ τὸν κἀνῃ βεζίλι σ' ὅλο τὸ κόσμον.

Ἐκτοτε ἔπεσε.

Ὅπως δὲ τὰ κύματα ὅταν βουλιαῖζουν τὸ καράβι γίνων-



Ο Λαός άπάνω στό τάφο του Γέρου

γαίνουσι και μεταχειρίζονται τὰ θούρα μου, και γελοῦν τὸ κόσμον ὅτι τάχα ἐκεῖνοι, εἰμαι, ἐγώ, και τοὺς ἐφελκῶ τῇ προσοχῇ νὰ μὴ τοὺς γελοῦν.

Και πέμπτον, προσκαλῶ και προσκαλῶ τὸν κ. Χωματιανό, νὰ φανερώσῃ ἂν ἴδε ποτε τὰ μούρα μου, ὅχι νύχτα ἀλλὰ ἡμέρα, κι' ἂν καταδέχτηκα ἐγώ τὸν προσκαλέσω γιὰ τίποτα, ἂν ἄλλοι τὸν γέλασαν, και εἶνε γελοῦσέναι, νὰ προσέχη δὲ ἄλλοτες, νὰ μὴ χαρίζεται στό Θεό.

Ἡ ἀποκρηαῖς ἀπό τὸ ἕνα

μέρος, τὸ μεθύσι μου ἐπὶ τὸ ἄλλο, ὁ θάνατος τοῦ Γέρου ἀπὸ τὸ τρίτο, και τέλος πάντων κάτι ἀπὸ τὸ ἄνω και κάτι ἀπὸ τὸ κάτω ἔκαναν νὰ μὴ λάβω ὑπ' ὄψιν πέντε χιλιάδες ἑκατομμύρια μελιουνιῶν γραμμάτων, και ἐπιστολῶν ποὺ ἔχω ἀνά χειρὰς τῶν ποδῶν, ὡς ἐκ τούτου ἕνεκα μεθαύριο τὰ ξεφουρνίζω ἕνα ἕνα ἀπάνω στό ἄλλο καθάλευτα.

Εἶνε και οἱ ἄνδρες πονηροὶ ἀλλὰ και ἡ πονηρία τῶν γυναικῶν τοὺς υπερβαίνει.

Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες ὅταν θέλωμε νὰ γελάσωμε κάμμια γυναικίκα και νὰ τῇ βάνωμε στά βρόχια, κάνομε τὸν ἅγιο Νουφρῖο, τὸ ψιφῆμι, τὸ μπουφο, τὸ μισοκακόμοισο, γ' αὐτὸ και ἐρόνιμος πατέρας, πρέπει νὰ κἀνῃ τὰ μάτια του τέσσερα και νὰ μὴ μπιστεύεται τὰ κορίτσα του οὔτε στό Θεό, γιὰτι, ὡς λέει και τὸ Εὐαγγέλιο, και ὁ θεὸς αὐτὸς ἔστειλε στη Μαριάμ τὸν ἀρχαγγελοῦ του και τῆς πῆγε ἕνα τραγιάφυλλο, σημεῖον τοῦ ἐρωτῆ τοῦ, ὥστε ἂν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ Οὐράνια εἶδε και ἀγάπησε μιά γυναίκα ποὺ ἔπλασε μὲ τὰ χεῖρά του, φαντασθῆτε τί πρέπει νὰ κάνωμε ἡμεῖς οἱ θνητοὶ ποὺ πλῆθομε μόνον πυθάρια.

Μεθαύριο θὰ σῶς περιδιαγραψῶ τῆς κατεργαριαῖς τοῦ Γαϊδουριάδης μαζ.



Μπιστουνοπατινάδα



Ἐφοδος τοῦ πατέρα τῆς Νινίτσας